

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

§. 1. Ad quam paupertatem Ethnici peruenerint?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

S. Augustin.
lib. 6. Con-
fess. cap. 14.

mendicatò. Sed diuersa sunt dona spiritus, diuersæ vocationes, vti & diuersi fines, ac diuersæ naturæ & vires. Non omnes possunt esse Alexandri, aut Mechtildes. Apostolorum exemplo patet, possessionem in communi, nil paupertati derogare. Quamquam neque hæc quidem paupertas omnibus competit. Quod S. Augustinus suo exemplo demonstrat. Narrat enim, se ante conuersionem agitasse consilium, cum socijs, de vita communi inuenda, vt remoti à turbis tranquillius viuerent; vt vnã, inquit, rem familiarem constarem ex omnibus; vt per amicitia sinceritatem non esset aliud huius, & aliud illius, sed quod ex cunctis fieret vnũ, & vnũ singulorum esset; & omnia omnium. Et placuerat nobis, vt bini annui, tamquam magistratus omnia necessaria curarent, ceteri quietis. Sed postquam cepit (Romanianus vnus è socijs) cogitare, vtrum hoc muliercula sicerent, quas & alij nostrum iam habebant, & nos habere volebamus, totum illud pactum, quod bene firmabamus, dissiluit in manibus, atque contractum est. Inde ad suspiria & gemitum conuertebamur, & gressus, ad sequendas latas, & tritas vias saculi. Nimirum non omnium est, etsi bona fortunæ vellent deferere, etiam deferere vxores. Quid ergo his faciendum? an amandæ diuitiæ, detestanda paupertas? nequaquam; cum tanta sint huius bona, vt etiam Ethnicorum plurimi eam ambierint. De quibus aliquid dicere, operæ pretium est.

CAPVT XVI.

Fuisse etiam, apud Ethnicos, amatores & laudatores paupertatis.

I.

gentiles, quamquam ad perfectam Euangelij paupertatem, quæ inducit bonorum communionem, atque vnus Dei vitæque æternæ amore suscipitur, assurgere non poterunt; ductu tamen naturæ ad eò multa viderunt, vt pacis, boni publici & priuati, ac Philosophandi, nonnulli etiam laudis causa, diuitias contemnerent, & sponte etiam pauperes esse mallerent. Atque inter hos non Philosophi dumtaxat, sed etiam Principes fuerunt; illi enim vt sapientiæ, isti vt Reipublicæ gubernaculis tantò liberiore animo vacare possent, curas sollicitudinesque pecuniarum à se abdicarunt, *Si vis vacare animo, ait Seneca, aut pau-*

Senec. ep. 17.

per

per sis, oportet, aut pauperi similis. Non potest studium salutare fieri, sine frugalitatis cura. Quam ob rem non dubitavit D. Chryso-
 mus pauperes cum opulentis regibus comparare, Diogenem cum Alexandro, Platonem cum Dionysio, Socratem cum Archelao; docuitque, illos sua paupertate, gloriosiores fuisse, quam hos cum regnorum suorum maiestate. Laudat quoque Epaminondam Thebanum principem, qui in concionem vocatus, cum venire non potuisset, quia vestem lauerat, nec aliam habebat, omnibus, qui eò venerant, illustribus viris spectatior illustriorque fuit.

Hanc tenuitatem vsque ad mortem seruata, etiam in Romanis principibus egregie laudant scriptores. Regio imperio, propter nimiam Tarquinij superbiam, finito, consulatus initium Valerius Poplicola cum Iunio Bruto auspiciatus est. Idemque postea tres consulatus acceptissimos Populo Romae gessit: & plurimorum ac maximorum operum praetextu titulum imaginum suarum amplificauit: cum interim factorum illud columen, patrimonio ne ad exequiarum quidem impensam sufficiente, decessit: ideoque publica pecunia ducta sunt. Non attinet ulteriore disputatione tanti viri paupertatem scrutari; abunde enim patet, quid viuus possederit, cui mortuo lectus funebris & rogi defuit. Quanta amplitudinis Agrippam Menenium fuisse arbitremur, quem senatus & plebs pacis inter se faciendae auctorem legit? Quantus scilicet esse debuit arbiter publicae salutis? Hic, nisi à populo collatis in capita sextantibus funeratus esset, ita pecunia inops decessit, ut sepultura honore caruisset. Verum idcirco perniciose seditioe diuidua ciuitas manibus Agrippae in unum contrahi voluit: quia eas pauperes quidem sed sanctas animaduenerat: cuius ut superstitis nullum fuit, quod in censum deferretur, ita & extincti, hodieque amplissimum est patrimonium Romana concordia. In C. vero Fabricij & Q. Emilij Papi principum saeculi sui domibus argentum fuisse confitear oportet: uterque enim patellam deorum & salinum habuit. Sed eo lautior Fabricius, quod patellam suam corneo pediculo sustineri voluit. Papi quoque satis animose, qui cum hereditatis nomine ea accepisset, religionis causa abalienanda non potuit. Illi etiam pradiuites, qui ab aratro accersiebantur, ut cossi fierent, voluptatis causa sterile atque assuissimum Pupiniae solum versabant: deliciarumque ignari vastissimas glebas plurimo cum sudore dissipabant: immo vero quos pericula reipublicae imperatores asseriebant, angustia rei familiaris (quid cessio

S. Chryso-
 lib. 2. contr.
 vituperat.
 vitae mona-
 sticæ.

II.

Val. Maxim.
 lib. 4. cap. 4.